

Arrest

nr. 317 118 van 22 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI loco advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 20 juni 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 21 juni 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 23 augustus 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 7 oktober 2022.

1.3. Op 22 december 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 december 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, K. (...), I. (...), bent een Afghaans burger van Pashtou en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Qala Noor, behorend tot het district Jaghatu gelegen in de provincie Maidan Wardak. U hebt uw middelbare school afgewerkt. Uw vader overleed vijftien of zestien jaar geleden aan een ziekte. U woonde samen met uw oudere broer S. (...), uw jongere broer A. (...), uw moeder en uw twee zussen. Uw broer S. (...) werkte op de velden en zorgde voor het vee sinds het overlijden van jullie vader. In december van het jaar 2015 vluchtte S. (...) uit Afghanistan wegens problemen met de taliban. Hij vroeg op 28 januari 2016 asiel in België aan.

De taliban was aanwezig in uw regio, en hing lijsten op in de moskee, met daarop namen van jongeren die zij wensten te rekruteren. Vijftien of twintig dagen voor uw vertrek werd een nieuwe lijst met namen opgehangen in de moskee. Uw naam stond niet op de lijst maar u besloot uit voorzorg uit Afghanistan te vluchten.

Ongeveer anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u een relatie met uw nicht S. (...), de dochter van een oom langs vaderszijde. Zij woonde in hetzelfde dorp. Jullie zagen elkaar tijdens huwelijksfeesten van familieleden of wanneer u bij haar thuis was om thee te serveren. De dag van uw vertrek zag de beheerder van de waterdam jullie samen aan de schuur van haar familie. Deze persoon vertelde erover aan de mensen in de moskee en zo werd iedereen van jullie geheime relatie op de hoogte gesteld. U liep weg en vluchtte naar Ghazni. Uw neef langs vaderszijde, N. (...), belde u op en vertelde u dat de taliban uw dorp omsingeld had omdat ze u zochten. Hij zei dat uw leven in gevaar was en dat u de regio moest verlaten. N. (...) regelde uw vertrek uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan in de maand mizan of aqrab van het jaar 1399 (Westerse kalender oktober-november 2020), en reisde doorheen Pakistan, Iran, Turkije, enkele onbekende landen, Servië, Roemenië, Italië en een u onbekend land, om op 20 juni 2021 uiteindelijk in België aan te komen. Op 21 juni 2021 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Na uw vertrek uit het land kwam de taliban enkele keren langs bij u thuis. Ze zonden ook een dreigbrief.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban en de familie van uw nicht. Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten voor: uw taskara, de taskara van uw familieleden, een foto van u en uw nicht en een dreigbrief van de taliban (dd. 15.11.1399 (Westerse kalender 3 februari 2021)).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban en met de familie van uw nicht.

Aanvankelijk diende u een verzoek om internationale bescherming in wegens gedwongen rekrutering vanwege de taliban. Dient opgemerkt te worden dat meerdere vage en tegenstrijdige verklaringen op het ongeloofwaardige karakter wijzen van de gedwongen rekrutering waarvan u het slachtoffer dreigde te worden. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de lijst die door de taliban werd opgehangen. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat uw naam op een lijst van de taliban stond (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 20 augustus 2021, vraag 5). U gaf toen zelfs aan dat u de lijst had zien hangen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS haalt u opnieuw aan dat de taliban een lijst met nieuwe rekruten zou hebben opgehangen, maar dat uw naam niet op de lijst stond (CGVS, p.9). U verklaart dat u louter uit voorzorg het land besloot te verlaten (CGVS, p.9). U geeft toe dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een ander relaas bracht omdat u in het kader van de Dublin-procedure schrik had om teruggestuurd te worden (CGVS, p.12), wat niet ernstig is. Het CGVS ziet niet in waarom u over dergelijke feiten geen waarachtige verklaringen zou kunnen afleggen. Verder verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat deze lijst vijftien of twintig dagen voor uw vertrek door de taliban in de moskee werd opgehangen (CGVS, p.11). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans dat u uit Afghanistan vertrokken was drie of vier dagen nadat een lijst met namen in de moskee werd opgehangen. Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen wat betreft het ophangen van de lijst, een volgens u beduidend moment aangezien u nadien het land verliet, verklaart u het volgende: "Ik heb het niet zo verklaard" (CGVS, p.11). Gevraagd waarom het toch zo opgeschreven staat in de verklaringen van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart u dat u niet meer weet wat u vorige maand hebt gedaan en dus niet meer op

de hoogte zou zijn van uw verklaringen tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.11), wat opnieuw geen afdoende verklaring is. Bovendien werd in het begin van uw persoonlijk onderhoud gepolst naar uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en verklaarde u dat uw verklaringen daar werden voorgelezen en dat alles in orde was (CGVS, p.3). Bovenstaande verklaringen doen onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dient er verder op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Gevraagd of er niet genoeg personen zijn die vrijwillig bij de taliban aansluiten, verklaart u: "Waarschijnlijk, maar niet in ons dorp." (CGVS, p.10). Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Dat uw verklaringen dermate afwijken van de beschikbare informatie omtrent gedwongen rekrutering is een duidelijke aanwijzing van de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u amper informatie hebt over de mensen wiens namen op de lijsten verschenen waren. Zo verklaart u dat ze ergens naartoe werden genomen, al weet u niet naar waar (CGVS, p.10). Behalve uw neef kent u geen andere mensen wiens naam op de lijst verscheen, al zou iedereen van het dorp op de lijst verschenen zijn volgens u (CGVS, p.11). Gevraagd of er nog een lijst werd opgehangen in de vijftien of twintig dagen voor uw vertrek, verklaart u daarvan niet op de hoogte te zijn gebracht (CGVS, p.11). Het is merkwaardig dat u zich hierover niet verder zou hebben geïnformeerd, zeker gelet op het feit dat het gebeurtenissen zijn die u logischerwijs zouden moeten aanbelangen.

Tot slot antwoordt u 'nee' op de vraag of de taliban u nog in hun speciale eenheid zou willen, nu u een volgens hen strafbaar feit zou hebben gepleegd in Afghanistan (CGVS, p.16). Deze vaststelling doet andermaal afbreuk aan uw beweerde vrees om gerekruteerd te worden door de taliban.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde vrees voor rekrutering niet het minste geloof kan worden gehecht.

Verder dient opgemerkt te worden dat u in het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS opeens verklaart dat u in Afghanistan ook problemen kende omdat u een verboden relatie had met S. (...), de dochter van uw oom langs moederszijde (CGVS, p.3). U maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter geen enkele melding van de problemen die het gevolg zouden zijn geweest van uw relatie met S. (...), hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken u uitdrukkelijk vroeg een overzicht te geven van alle problemen die leidden tot uw vertrek uit het land (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 20 augustus 2021, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat u hierover niet vertelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat u uw verhaal niet durfde te vertellen aan een Afghaanse tolk (CGVS, p.3 en 12). Dit is geen afdoende verklaring, temeer de aanwezigheid van een Afghaanse tolk bij het CGVS u plots niet langer weerhoudt dergelijk motief aan te brengen. Ook geeft u aan bij aankomst in België niet de waarheid te hebben verteld omdat u in het kader van de Dublinprocedure schrik had om teruggestuurd te worden (CGVS, p.12). Ook dit kan allesbehalve overtuigen. Aan het feit dat u zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, teneinde er internationale bescherming te vragen, is inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt verbonden. De asielaanvraag op zich is immers al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers beiden. Dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vertelde over uw verboden relatie met S. (...) is dan ook tegenstrijdig met het feit dat u een verzoek om internationale bescherming indiende in België en relateert uw vrees voor vervolging in Afghanistan.

Ten gevolge van die vermeende relatie met S. (...) zou u problemen gekregen hebben met haar familie, omdat u de reputatie van de familie geschonden hebt (CGVS, p.14), en met de taliban, omdat het ontmoeten van een meisje voor het huwelijk verboden is in jullie maatschappij (CGVS, p.12 en 13). Echter kunnen er ook enkele bedenkingen gemaakt worden bij de door u geschetste gang van zaken. Zo verklaart u dat niemand op de hoogte was van jullie relatie, tot jullie werden gespot door een persoon uit het dorp (CGVS, p.13). Jullie zouden al anderhalf jaar een verboden relatie hebben gehad (CGVS, p.14), maar zouden al die tijd bijzonder voorzichtig hebben gehandeld. U verklaart dat jullie elkaar zagen wanneer u naar haar huis ging om thee te serveren, wanneer haar familie gasten ontving of wanneer een feest zoals Eid plaatsvond (CGVS, p.13). Jullie zouden elkaar weleens hebben omhelsd, meer niet (CGVS, p.13). Jullie zouden elkaar soms in het geheim in de avond voor enkele minuten ontmoeten als iedereen naar de moskee was, en dit allemaal omdat het verboden is binnen de Afghaanse maatschappij om een meisje te ontmoeten voor het huwelijk (CGVS, p.13 en 14). Echter zouden jullie die dag, net toen u op het punt stond te vluchten voor de taliban (CGVS, p.13), wél in het openbaar hebben afgesproken. Het is zeer merkwaardig dat jullie die dag net naar de schuur zouden gaan die dicht bij de waterdam gelegen is. U verklaart dat het een schuur was van haar

familie (CGVS, p.13 en 14). Echter geeft u ook aan dat iedereen van het dorp naar de moskee ging voor het avondgebed, afgezien van de beheerder van de dam (CGVS, p.13). Gevraagd waarom jullie naar daar zouden gaan, ondanks de gekende aanwezigheid van die persoon, verklaart u dat hij daar niet altijd zou blijven (CGVS, p.14). Echter kan deze verklaring allesbehalve overtuigen, en kan niet worden ingezien waarom jullie zich opeens wel in het openbaar zouden begeven, temeer jullie zich ervan bewust waren dat net op die plaats een persoon aanwezig kon zijn.

Hoe jullie families en de dorpelingen te weten kwamen dat S. (...) en u samen waren is evenmin overtuigend. Het is volstrekt onduidelijk waarom de persoon aan de waterdam zou roepen: "een man en een vrouw", en het hele dorp hiervan op de hoogte zou brengen (CGVS, p.13). Immers blijkt niet uit uw verklaringen dat jullie in een omhelzing of dergelijke verwikkeld waren die dergelijke reactie zou uitlokken (CGVS, p.11 en 13). Dat de bewaker meteen deze reactie zou hebben nadat hij twee personen zag en de moeite zou nemen om iedereen in het dorp hiervan op de hoogte te brengen, is weinig aannemelijk. Dat uw relatie met S. (...) ontdekt werd en de taliban erbij betrokken geraakte, net wanneer u al besloten had om het land te verlaten nadat een lijst voor gedwongen rekrutering werd opgehangen, betreft bovendien een wel bijzonder dramatisch toeval. Deze onaannemelijke aaneenschakeling van gebeurtenissen kan dan ook allerminst overtuigen, en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ook maakt u niet aannemelijk dat uw familie problemen zou kennen met de familie van S. (...). Gevraagd wat de reactie van haar familie was nadat jullie relatie ontdekt werd, verklaart u louter: "Ik ben daar niet gebleven, om te weten wat hun reactie was." (CGVS, p.13). Ook wanneer het CGVS polst naar de mogelijke reactie van haar vader verklaart u gewoonweg: "Ik ben ontsnapt, ik heb er geen idee van." (CGVS, p.14). Hoewel u aanvankelijk vreesde dat uw familie gevaar zou lopen omwille van zulke erekwesities, blijft uw familie tot op heden schijnbaar gespaard van problemen met de vader van S. (...). U verklaart namelijk dat uw oom nooit naar jullie huis kwam of contact opnam, omdat hij enkel naar u op zoek is (CGVS, p.15). Nochtans mag worden verwacht dat jullie families, die voordien duidelijk goed met elkaar overweg konden, deze zaken met elkaar zouden bespreken. Verder heeft u geen idee wat er met S. (...) zou zijn gebeurd (CGVS, p.15), en kan niet worden ingezien waarom u niet via uw moeder of uw neef langs vaderszijde informatie over haar zou kunnen verkrijgen. U vermoedt enkel dat ze, op basis van gewoontes en rituelen in de regio, ofwel gedood zal worden, ofwel altijd vrijgezel zal blijven (CGVS, p.15). Dat u over S. (...) geen verdere informatie kan verschaffen en blijkbaar ook niet geïnteresseerd was om daar meer over te weten te komen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verwijst voorts naar een brief (dd. 15.11.1399 (Westerse kalender 3 februari 2021); CGVS, p.3) die uw vrees moet aantonen. U geeft aan dat uw broer in België deze ongeveer twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud opgestuurd kreeg. Het betreft een brief die door de taliban zou zijn opgesteld, nadat uw oom langs vaderszijde een klacht indiende tegen u (CGVS, p.3 en 12). U zou onderweg in Nimruz te weten zijn gekomen dat deze brief opgestuurd werd naar uw familie in Afghanistan (CGVS, p.4). Dit strookt niet met wat u heeft verklaard: immers lijkt de datum van dit schrijven niet in overeenstemming met uw verklaring dat u Afghanistan al in oktober of november 2020 verliet. Het is voorts opmerkelijk dat u niet weet wie vervolgens de moeite nam om dit bewijs op te sturen naar uw broer in België (CGVS, p.3). Verder werd u nog geconfronteerd met de inhoud van de brief, die strijdig is met de verklaringen die u heeft afgelegd. Zo valt hierin te lezen dat meerdere dorpelingen jullie al samen zouden hebben gezien, terwijl u zelf heeft beweerd dat niemand op de hoogte was van jullie relatie tot die bewuste dag aan de schuur (CGVS, p.13). Hiermee geconfronteerd, verklaart u enkel dat u dit ook gelezen heeft maar dat u niet zou weten wie jullie gezien zou hebben (CGVS, p.16). Hiermee biedt u evenwel geen verklaring voor de tegenstrijdige inhoud van deze brief. Meerdere bevindingen lijken dus aan te tonen dat dit een frauduleus document is. Wat dit betreft, dient nog te worden gewezen op de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021), waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Verder dient te worden opgemerkt dat ook bij de situatie van uw familie in het dorp ernstige vraagtekens rijzen. Immers verklaart u dat uw familie nog steeds in Qala Noor verblijft (CGVS, p.2), en maakt u geen gewag van problemen met de taliban. U verklaart wel dat de taliban 'een paar keer' naar uw huis zou zijn gekomen na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.15). Echter weet u niet wanneer of wie van de taliban zou zijn langsgesproken, enkel dat het laatste bezoek vier maanden voor uw persoonlijk onderhoud zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p.15). U verklaart dat uw moeder u enkel vertelde dat de taliban was langsgesproken, zonder meer (CGVS, p.15). Dat u niet meer informatie heeft gevraagd over hoe de situatie van uw familieleden sinds uw vertrek zou zijn geëvolueerd (CGVS, p.2), is tekenend voor de bedrieglijkheid van uw relaas, zeker gelet op het feit dat het gebeurtenissen zijn dat u logischerwijs zouden moeten aanbelangen.

Tot slot wenst het CGVS nog op te werken dat het CGVS uw broer K, S. (...), (CGVS (...); DVZ (...)) eveneens de vluchtelingenstatus weigerde, daar werd vastgesteld dat zijn asielrelaas bedrieglijk was (zie beslissing toegevoegd aan het administratief dossier). Echter kreeg uw broer toen wel de subsidiaire bescherming toegekend, en dit omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in jullie beweerd regio van herkomst. Dat u vasthoudt aan het frauduleus relaas van uw broer en beweert dat de taliban na zijn vertrek

nog naar jullie huis bleven komen (CGVS, p.8), toont nogmaals aan dat u de asielinstanties tracht te misleiden.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde vrees voor de taliban geen enkel geloof kan worden gehecht. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De documenten die u voorlegde en die hierboven nog niet besproken werden, kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara kan hoogstens bewijs leveren voor uw identiteit en herkomst. Dit document houdt evenwel geen verband met uw vervolgingsvrees. Hetzelfde geldt voor de taskara's van uw familieleden.

Wat betreft de foto van u en uw nicht moet worden opgemerkt dat aan een privé-foto geen bewijswaarde kan worden toegekend. Uit niets kan worden afgeleid dat dit uw nicht is, laat staan dat jullie een (verboden) relatie zouden hebben gehad. Bovendien tonen deze foto's niet aan wanneer of waar ze genomen werden, en uit niets kan uw vrees voor vervolging worden afgeleid.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situ

ation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jaghatu district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie

verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan zijn verzoekschrift, hij verwijst wel naar verschillende bronnen waarbij hij telkens de weblink vermeldt.

3.2.2. Op 15 oktober 2024 legt verzoeker een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) neer met volgende stukken:

- een medisch attest *d.d.* 22 januari 2023 van dr. D. W. L. (stuk 3);
- een medisch attest *d.d.* 1 februari 2023 van psychiater W. E. (stuk 4);
- een medisch verslag *d.d.* 13 februari 2024 van K.M., psychiater bij het CIBA (Centrum voor Intensieve Begeleiding van Asielzoekers bij het Rode Kruis) (stuk 5), met als bijlage een beschrijving van verzoekers proces in CIBA en "*handvaten ter ondersteuning van het verdere begeleidingstraject*" opgesteld door dezelfde psychiater op 19 januari 2024;
- een "*medische inschatting door begeleidende arts (specialist)*" bestemd voor de VDAB dat verzoeker een arbeidsbeperking heeft, *d.d.* 2 mei 2024 van psychiater K.M. (stuk 6);
- een attest *d.d.* 13 oktober 2024 van klinisch psycholoog M.S. (stuk 7).

3.2.3. Op 25 oktober 2024 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt (rechtsplegingsdossier, stuk 8):

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van mei 2024;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- UNAMA "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023;
- COI Focus "*Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023;
- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 2 februari 2024.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginnel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een

inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers relaas over de gedwongen rekrutering door de taliban omdat meerdere vage en tegenstrijdige verklaringen wijzen op het ongeloofwaardige karakter van dit relaas:

(a) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de lijst die door de taliban werd opgehangen (aangaande het feit of zijn naam al dan niet op de lijst stond en wanneer deze werd opgehangen in de moskee);

(b) uit beschikbare informatie is gebleken dat er zelden gebruik wordt gemaakt van gedwongen rekrutering omdat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken. Verzoeker is er niet in geslaagd om aan te tonen dat zijn persoonlijk geval afwijkt van bovenstaande elementen;

(c) naast de naam van zijn neef heeft verzoeker geen andere namen kunnen geven over de mensen die op de lijsten stonden. Hij weet verder ook niet of er voor zijn vertrek nog een lijst werd opgehangen;

(d) op de vraag of de taliban hem in hun speciale eenheid zouden willen, heeft verzoeker negatief geantwoord omdat hij een strafbaar feit zou hebben gepleegd in Afghanistan. Deze vaststelling doet andermaal afbreuk aan de beweerde vrees voor gedwongen rekrutering;

(ii) verzoeker zou in Afghanistan ook problemen hebben gekend omdat hij een verboden relatie zou hebben gehad met zijn nicht S.. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht nu

(a) verzoeker hiervan geen melding maakte bij de DVZ. Dat hij dit niet zou hebben gedurfd omdat er een Afghaanse tolk was, is geen afdoende verklaring. De verklaring dat hij in het kader van de Dublinprocedure vreesde om te worden teruggestuurd, kan eveneens niet overtuigen;

(b) dat hij problemen kreeg met haar familie omwille van deze relatie en eveneens problemen heeft gehad met de taliban omdat een relatie voor het huwelijk verboden is, niet kan worden gevolgd omdat verzoeker heeft verklaard dat niemand op de hoogte was van deze verboden relatie. De verklaring dat ze opeens wel in het openbaar hadden afgesproken en daardoor werden ontdekt, kan niet overtuigen;

(c) dat een bewaker hen samen had gespot en dit aan de families en de dorpelingen zou hebben verteld evenmin overtuigend is;

(d) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn familie problemen zou kennen met de familie van S.;

(e) de datum, reden en inhoud van de brief die door de taliban zou zijn opgestuurd nadat de vader van S. klacht zou hebben ingediend, niet overeen komt met verzoekers verklaringen. Bovendien kan worden verwezen naar de objectieve informatie in het administratief dossier aangaande corruptie en fraude van documenten;

(iii) verzoekers familie woont ondanks voorgaande problemen nog steeds in hetzelfde dorp;

(iv) het relaas van verzoekers broer K. S., die subsidiaire erkenning toegekend kreeg, werd eveneens ongeloofwaardig bevonden, waardoor hem de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Dat verzoeker vasthoudt aan hetzelfde relaas van zijn broer, toont aan dat verzoeker de asielinstanties tracht te misleiden;

(v) de neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet wijzigen;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(viii) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen concrete informatie aan.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Landeninformatie

Wat betreft actuele landeninformatie, wijst de Raad er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 25 oktober 2024 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie

en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming*”. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. De Raad oordeelt dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegeen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel is dat verzoeker omwille van meerdere vage en tegenstrijdige verklaringen aangaande gedwongen rekrutering alsook het relaas betreffende de problemen die hij en zijn familie zouden hebben gekend omdat hij een verboden relatie zou hebben gehad met zijn nicht S., ongeloofwaardig zijn en op basis daarvan hem de internationale beschermingsstatus weigert. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven en de beoordeling ervan verwijst de Raad naar het feitenrelaas en de motivering in de bestreden beslissing (*supra*).

3.3.5.2. De commissaris-generaal stelt terecht vast dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd inzake zijn gedwongen rekrutering:

- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de lijst die door de taliban werd opgehangen;
- uit beschikbare informatie is gebleken dat er zelden gebruik wordt gemaakt van gedwongen rekrutering omdat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken;
- naast de naam van zijn neef heeft verzoeker geen andere namen kunnen geven over de mensen die op de lijsten stonden, hij weet verder ook niet of er voor zijn vertrek nog een lijst werd opgehangen;
- op de vraag of de taliban hem in hun speciale eenheid zouden willen, heeft verzoeker negatief geantwoord omdat hij een strafbaar feit zou hebben gepleegd in Afghanistan.

Verzoeker legt in het verzoekschrift uit dat hij zich ten tijde van zijn verklaringen bij de DVZ in de Dublinprocedure bevond en niet wist wat hem te wachten stond. Hij kreeg ook “advies” van andere verzoekers om internationale bescherming in het asielcentrum. Verzoeker verklaart dus verklaringen te hebben afgelegd die niet met de werkelijkheid overeenstemden en stelt niet te weten waarom er werd genoteerd dat hij drie à vier dagen na het ophangen van de lijsten zou zijn vertrokken.

Voort stelt verzoeker dat uit het EUAA rapport “*Guidance note Afghanistan*” van april 2022 blijkt dat de taliban in uitzonderlijke gevallen wel gedwongen rekruteren. Verzoeker verwijst naar zijn afgelegde verklaringen om te duiden waarom de taliban in zijn dorp plots mensen wilden rekruteren. Ook kon hij namen opsommen van personen die gedwongen werden gerekruteerd, de namen van deze personen stonden ook vermeld op de lijst, bijgevolg vermeldde verzoeker niet enkel zijn neef die op deze lijst stond.

Door louter te verwijzen naar zijn reeds afgelegde verklaringen en te herhalen niet te weten waarom bij de DVZ iets op een bepaalde wijze werd genoteerd, doet verzoeker geen afbreuk aan de terechte en pertinente motieven over zijn gedwongen rekrutering. Door opnieuw te verwijzen naar zijn afgelegde (en terecht ongeloofwaardig geachte) verklaringen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn situatie onder de uitzonderlijke gevallen valt die in de EUAA *Country Guidance* worden vermeld. Door louter te verwijzen naar namen die hij wel heeft opgesomd en een uitleg *post factum* te geven dat deze vermelde namen ook op de lijst stonden en dat hij dus meer namen heeft kunnen vermelden dan enkel die van zijn neef, doet verzoeker

geen afbreuk aan de pertinente motieven ter zake, die steunen op de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

3.3.5.3. Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat verzoekers relaas over de relatie met zijn nicht en de daaruit voortvloeiende problemen, niet geloofwaardig is.

In het verzoekschrift legt verzoeker uit dat alles wat tijdens de asielprocedure is gebeurd, volledig nieuw was voor hem, hij kwam uit een ultraconservatieve maatschappij plots terecht in een vrije samenleving in Europa. Hij durfde daarom de feiten, waarvoor hij zich schaamde, niet te vertellen in aanwezigheid van een Afghaanse tolk. Pas naarmate hij vertrouwd geraakte met België en de procedure, durfde hij alles te vertellen. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen waarin hij stelde dat de schuur van de familie van zijn nicht was. Verzoeker legt uit dat ze altijd voorzichtig waren en dat de bewaker hen blijkbaar heeft gezien, terwijl ze nochtans dachten de minst risicovolle plek en het minst risicovolle tijdstip te hebben gekozen.

Door deze uitleg en het louter verwijzen naar zijn eerder afgelegde en reeds beoordeelde verklaringen, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente motieven uit de bestreden beslissing in dit verband. Ook de Raad acht het zeer merkwaardig dat verzoeker en zijn nicht juist de dag toen verzoeker op het punt stond te vluchten voor de taliban, toch besloten om in het openbaar af te spreken en dit te doen in een schuur van haar familie waar iedereen op dat ogenblik weg zou zijn, behalve één persoon. Verzoeker wist dus dat dit een ernstig risico zou inhouden, het louter herhalen van zijn afgelegde verklaringen doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat de bewaker heeft geroepen dat er een man en een vrouw stonden, dat deze natuurlijk wist om wie het ging en dat het feit alleen al van met een jonge vrouw zonder toezicht te staan praten, voldoende is om problemen te krijgen. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee geen afbreuk doet aan het motief dat het niet overtuigend is hoe hun families en de dorpelingen te weten kwamen dat verzoeker en zijn nicht samen waren en dat verzoekers verklaringen over deze ontmoeting niet kunnen overtuigen.

Inzake het motief dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker niets wist over het verder verloop van de gebeurtenissen (of de families de kwestie met elkaar hebben besproken, wat er verder met zijn nicht is gebeurd, waarom verzoeker geen informatie vroeg aan zijn moeder of aan zijn neef langs vaderszijde) legt verzoeker in het verzoekschrift uit dat hij kort contact gehad heeft met zijn moeder toen hij in Turkije was en dat ze toen niet veel gezegd heeft. Bij latere contacten met zijn moeder heeft verzoeker geen vragen meer gesteld over deze kwestie aangezien het een schande is en hij dit niet meer ter sprake wilde laten komen.

De Raad stelt vast dat dit een loutere *post factum*-verklaring betreft die geen afbreuk doet aan dit motief. Er kan immers verwacht worden dat verzoeker wil weten wat er intussen met zijn nicht, die hij graag zag, is gebeurd.

Inzake het motief dat de datum van de dreigbrief niet in overeenstemming is met verzoekers verklaring dat hij Afghanistan in oktober of november 2020 zou hebben verlaten, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat de foute datum een fout van de taliban is. Aangaande het motief dat de inhoud van de brief niet overeenstemt met verzoekers verklaringen (meerdere dorpelingen zouden hen samen hebben gezien vs. verzoekers bewering dat niemand op de hoogte was van hun relatie tot op de bewuste dag aan de schuur) legt verzoeker uit dat hij niet kan achterhalen of meerdere dorpelingen hem hebben gezien, hij is daarvan niet op de hoogte, mogelijk wilden de taliban hem zo nog meer onder druk zetten.

Door deze uitleg kan verzoeker geen afbreuk doen aan het motief dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze dreigbrief. In dit motief wordt bovendien ook nog ingegaan op de relativiteit van de bewijswaarde van Afghaanse documenten, wat verzoeker ongemoeid laat.

Ten slotte stelt verzoeker dat zijn familie hem uiteraard geen negatief nieuws vertelt. Hiermee wil hij het motief ontkrachten dat het opmerkelijk is dat zijn familie, ondanks de beweerde problemen, nog steeds in het dorp verblijft, dat ze geen problemen hebben met de taliban en dat zijn moeder enkel vertelde dat de taliban waren langsgeslagen, zonder meer. Met zijn uitleg weerlegt verzoeker dit motief echter niet. Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij er alles aan doet om zich te informeren over het (verdere) verloop van zijn problemen of de gevolgen ervan voor zijn familie. *In casu* is dit niet gebeurd.

3.3.5.4. Verzoeker uit geen kritiek op het motief dat hij blijft vasthouden aan het frauduleus vluchtrelaas van zijn broer, dat echter ongeloofwaardig werd geacht. De Raad sluit zich hierbij aan.

3.3.5.5. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die hij heeft neergelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als

de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.6. In de bestreden beslissing wordt nog ingegaan op het feit dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 25 oktober 2024 wordt een *update* gegeven van de informatie in dit verband. Verzoeker uit geen concrete kritiek op deze motieven, zodat de Raad deze tot de zijne maakt.

3.3.5.7. Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota *d.d.* 15 oktober 2024 naar zijn niet eerder aangevoerde (psychologische) gezondheidsproblematiek, waarvan hij meerdere medische stukken overmaakt, met name

- een medisch attest *d.d.* 22 januari 2023 van dr. D. W. L. (stuk 3);
- een medisch attest *d.d.* 1 februari 2023 van psychiater W. E. (stuk 4);
- een medisch verslag *d.d.* 13 februari 2024 van K.M., psychiater bij het CIBA (Centrum voor Intensieve Begeleiding van Asielzoekers bij het Rode Kruis) (stuk 5), met als bijlage een beschrijving van verzoekers proces in CIBA en "*handvaten ter ondersteuning van het verdere begeleidingstraject*" opgesteld door dezelfde psychiater op 19 januari 2024;
- een "*medische inschatting door begeleidende arts (specialist)*" bestemd voor de VDAB dat verzoeker een arbeidsbeperking heeft, *d.d.* 2 mei 2024 van psychiater K.M. (stuk 6);
- een attest *d.d.* 13 oktober 2024 van klinisch psycholoog M.S. (stuk 7).

De Raad wijst erop dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap worden regelmatig gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de '*wil van God*'. Teruggekeerde migranten met mentale problemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. In de landeninformatie valt verder te lezen dat in sommige ziekenhuizen, waaronder ziekenhuizen in Kabul, mullahs die verbonden zijn met de taliban de plaats hebben ingenomen van gezondheidsfunctionarissen om de faciliteiten te beheren. In sommige gevallen waren er problemen met hun gedrag omdat ze medisch personeel bedreigd en aangevallen hebben (EUAA, '*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*', p. 52). Bij de vraag of de mishandeling en discriminatie door de maatschappij en/of de familie van deze personen de drempel van daden van vervolging bereikt, dient onder meer rekening te worden gehouden met de ernst en/of het herhaaldelijk karakter van de daden, evenals met de vraag of deze daden in combinatie met andere maatregelen voorkomen. In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals de aard en zichtbaarheid van de mentale of fysieke aandoening, de negatieve perceptie door de familie, enzovoort (EUAA '*Country guidance: Afghanistan*', januari 2023, p 102-103).

Op basis van verzoekers medische problematiek kan het volgende worden afgeleid. Uit het medisch attest *d.d.* 22 januari 2023 van dr. D. W. L. (stuk 3) blijkt dat verzoeker op 21 januari 2023 werd opgenomen op de PAAZ (psychiatrische afdeling in een algemeen ziekenhuis) Vitaz, campus Sint-Niklaas. Het ging zowel om fysieke klachten als psychologische klachten zoals te veel stress en angst bij het slapengaan. Dit zou onder andere te wijten zijn aan een angst voor een afwijzing voor een verblijfsvergunning waardoor hij een acute stressstoornis heeft en enkele suïcidepogingen in het opvangcentrum zou hebben ondernomen. Het behandelplan bestond uit een crisisinterventie en het aanbieden van veiligheid. Op basis van het medisch attest *d.d.* 1 februari 2023 van psychiater W.E. (stuk 4) kan worden gelezen dat verzoeker omwille van acute stressstoornis met suïcidaliteit, op 21 januari 2023 werd opgenomen en dat medicatie werd voorgeschreven. Hij zou zich beter voelen en kon op 31 januari 2023 terugkeren naar het opvangcentrum waarbij de begeleiding de CIBA (Centrum voor Intensieve Begeleiding van Asielzoekers) zou contacteren.

Een bijlage met de beschrijving van verzoekers proces in CIBA *d.d.* 19 januari 2024 en 13 februari 2024 door psychiater K.M. (stuk 5) geeft de reden tot aanmelding weer (suïcidegedachten, vermoeidheid, rusteloosheid, negatieve stemming, slaapproblemen, verminderde eetlust, verminderd sociaal contact) alsook zijn hulpvraag maar ook de evolutie doorheen het verblijf. Zijn traject zou drie maanden hebben geduurd waarbij hij zich geleidelijk aan kon aanpassen aan de nieuwe omgeving en actief kon deelnemen aan activiteiten. Verzoeker zou nog altijd gevoelens van hulpeloosheid vertonen maar zou zelf ook erkennen dat dit tijd vergt. CIBA adviseerde een blijvende psychologische ondersteuning.

In het medisch verslag *d.d.* 13 februari 2024 van psychiater M.K. kan worden gelezen dat verzoeker aan PTSD lijdt, een geïtaliseerd depressief beeld heeft zonder psychotische kenmerken en een bedreigde persoonlijkheidsontwikkeling. De psychiater leidt af dat er een turbulente maar constructieve behandeling in CIBA werd opgestart maar verzoeker nog steeds kwetsbaar is. Psychologische opvolging was volgens de psychiater noodzakelijk.

Het medisch advies *d.d.* 2 mei 2024 van psychiater M.K. (stuk 6) bestemd voor de VDAB geeft aan dat verzoeker omwille van medische en psychische redenen een beperking heeft op de arbeidsmarkt. Een tewerkstelling in het reguliere circuit zou aldus (minstens tijdelijk) niet mogelijk zijn.

Een attest d.d. 13 oktober 2024 van psycholoog M.S. (stuk 7) geeft aan dat verzoeker omwille van posttraumatische stress en een stemmingsstoornis psychologische begeleiding volgt sinds 3 februari 2023. Uit dit attest blijkt eveneens dat de laatste maanden een duidelijke achteruitgang merkbaar is in het mentaal welzijn van verzoeker. Ondanks de geleverde inspanningen alsook de psychotherapie en de medicamenteuze ondersteuning zou verzoeker nog steeds – volgens het verslag – volgende symptomen vertonen: slaapproblemen en intense piekergedachten, depressieve klachten, stressklachten en verhoogde agitatie, verminderde eetlust, een verhoogd suïciderisico, automutilatie en het sterk vermijden van sociale contacten door een verhoogde mate van wantrouwen. Verzoeker zou door de psycholoog nog psychotherapeutisch worden opgevolgd.

De Raad stelt vast dat niet wordt ontkend dat verzoeker kampt met psychische problemen en dat hij daarvoor, minstens tijdelijk, medicatie behoeft. *In casu* toont verzoeker echter niet aan dat deze problematiek in zijn hoofdte een vrees voor vervolging inhoudt of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Verzoeker toont niet aan of legt niet uit dat hij door deze aandoeningen op negatieve wijze in het vizier van de taliban zou komen. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze mogelijke psychologische problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker kan zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen en zijn mogelijke nood aan medicatie richten tot de geëigende procedure, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle

hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Waar verzoeker aanvoert dat hij nooit een inkomen zal kunnen verwerven, wordt verwezen naar het feit dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en naar de bespreking in de bestreden beslissing inzake een verblijf in het westen.

3.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022". (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5) De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld

tegen burgers" (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Maidan Wardak. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Maidan Wardak geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst, ligt in lijn met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET